

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

UN BATEIG.

En lo segon pis d'aquella casa ahont hi entran y surten continuament dugas ó tres donas ara ab un farsell, ara ab un cova, s'está arreglant l'habitació y provehint de lo necessari la cuyna, porque la mestressa ha parit y s'acosta l' hora de bateijar.

Ja 'ls contaré tot lo que hi passa.

Mentres s'espera la llevadora, s'está preparant la panereta ab la roba de bateijar y apuntant agullas en un coixinet de modo que apuntadas totas formian una estrella. La que desempenya aquet treball d'artista, es la vehina del pis del devant, que enrahona ab la partera.

—Ara veigi, senyora Mercé, la meva cunyada, porque 's diu Miquela la seva madastra, vol que la noya també se 'n digui. ¡A saber que l'hi havia de posar un nom tant lletj, no la feya jo padrina!

—¡Oh! que 'm perdoni la seva cunyada, contesta la vehina, pero sent una noya, lo primer nom al padri pertoca posarlo.

—¿Vol dir? Sí, pero ¿qué vol que li diguia 'l meu germà (es lo padri) si ella s'empenya en posarli Miquela?

Y al dir aixó, la partera alsa la conxa, 's mira la criatureta y fentli petonets diu ab tó carinyós: —¡Ay la reineta del meu cor que li volen posar un nom lletj y la seva mareta no ho vol!

La criatura... com si li diguessian *Llussia*.

—¿Cóm voldria vosté que 's digués? pregunta la vehina.

—Un nom que fos bonich, com... Emilia. ¿Veu? Emilia m'agrada molt y al de casa també.

—¿Al seu marit també?

—Miris: l'ivern passat feyan sombras á casa 'l senyor Rafel, aquí al primer pis, y 'm recordo que una nit mentres feyan *El sepulturero*, quant l'enamorat diu alló de *Emilia, coven y hermosa*, va dirme: ¿es un nom bonich Emilia?

—Essent aixís, si que 's tèn de procurar que la noya s'en diguia.

Entra la criada al quarto y diu á la mestressa: —La seva cunyada m'ha donat tres dotzenas de plats y una de vasos, pero d'assafatas diu que 'sols tèn aquesta que he portat; que si son menester, farà anarne á buscar dugas mes á casa la seva cusina.

—¿Dugas assafatas? Ja 'ls hi deixaré jo, diu la senyora Mercé. ¡Moltas cosas, no sè qui 'ls feya anar tant lluny á buscarlas!

S'en va la criada cap á la cuyna, y entra la llevadora, que porta un manton ab unas blondas de pam y mitj.

Fa algunas preguntas á la partera, li fa ensenyar la llengua, agafa la criatura que plora en lo tó d'una trompeta de fira, la renta y la vesteix.

Durant aquesta operació arriba á la casa lo pare de la tendra criatura, que ve de afeitar-se y fer rissar al altre fill seu que porta, noyet de cinch anys.

Mentres l'amo demana la camisa planxa-

da y demás roba pera mudarse, la llevadora diu al noyet rissat, que ab admiració contempla á la seva germaneta que está plorant: —¿Que no li vols fer un petó? Tè; fes un petonet á la nena que 'l papa ha comprat.

Li acosta la nena, y 'l germanet li fa un petó.

En tot aixó van arribant convidats: tres senyoras per cada senyor, y tres criatures per cada senyora.

Al arribar la padrina, surt á rébrerla la senyora Mercé, que havia anat á casa seva á acabar-se d'arreglar, y després de saludarla li indica que 'ls pares de la criatura desitjarian que aquesta 's digués *Emilia*. La padrina no vol convenirhi de cap de las maneres fins que 'l seu marit li diu ab tota serietat que, ja que s'hi empenyan, no fassia un paper ridícul.

La padrina, mes encesa que un bitxo—Bè, contesta, li posaré Emilia, pero jo sempre l'anomenaré pel segon nom, pel nom de *Miquela*.

Als pochs moments arriba 'l padri, y com á ell era al que s'esperaba, tothom baixa escala avall, van pujant als cotxes, que rato hi há que s'esperan; y ¡au! tota la comitiva cap á la Catedral á bateijar, perquè per anarhi á Sant Pau, tant s'hauria volgut no pujar en cotxe.

Bateijan la criatura ab los noms de Emilia, Miquela y Sinforosa. Aquest era 'l sant del dia en que havia nascut. Lo capellá dupla si *Emilia* es en lo calendari, y á pesar de que l'escolá diu que sí, ell vol cerciorarsen, mes á mes quant la padrina, que no voldria tal nom, fa embuts pera afirmarho.

Resolt lo dupte, s' acaba de bateijar la noya; los padrins donan las propinas als escolans y á la llevadora, y per entre dugas fileras de pobres que hi há en la entrada de la iglesia, va sortint tot lo corteig; pujan als cotxes, y cap á véurer la partera.

Al arribar á la casa, 'ls padrins pórtan la criatura á la mare, dientli 'ls noms que se li han posat; y ella al sentir lo de *Emilia*, dona una mirada d' intel·ligencia á la vehina, que també s' ha acostat al llit.

Tothom seu: las criadas van servint xocolate ab melindros y sabatillas. Tothom menja. Després pórtan vasos d' horxata: tothom beu.

Passan assafatas de pastas y confituras, y todas las criatures, la major part ab lo nas brut de xocolate, volen anarsen á agafar ab la ma, tot quant s' emportan ab la vista. Las mares las detenen á todas, menos la senyora Dominga, que prefereix dexalshi anar á que moguian un escándol á crits y rebaquerías.

—No 's poden portar criaturas al·loch, diu aquesta á la senyora Tuyas que tè al costat; són per comprométre á qualsevol.

—Ya sabem lo que son, senyora, li contesta la interpelada; ¿qué 's pensa que ara podria aguantar á aquet meu, sino que 'l seu pare se l' está mirant desde l' altre cantó de la sala? ¡Ca!

—¿Y per vosté, senyora Tuyas, quant menjarém confits? pregunta la senyora Dominga.

—Si no 'm enganyo, encara 'n tinch per dos mesos y mitj. ¡Ja voldria haberlos passat!

Y fent un suspir, la senyora Tuyas escup y 's fica á la boca dos ó tres xufas secas que s' ha tret de la butxaca.

Las criadas continúan passant confituras y pastas, y las senyoras, una perque d' aquí á mitj hora tè de dinar, l' altra perque no ha portat tota la canalla, todas s' omplen lo mocador de butxaca de dulces, y prenen també 'ls de las criaturas perque no fos cas que la canalla s' enfilés.

Acabat d' arreglar los *farsells*, cada qual se 'n va á despedirse de la partera, que tè un mal de cap que no pót aguantar.

Las frases que se senten son:—Pasiho bè. Estiga boneta. M' alegro que tot haigi anat tant bè. Vamos que sembla que está en disposició de tornarhi. Que per molts anys.

Y aixins va desfilant tothom.

En lo carrer diu la senyora Dominga á la senyora Tuyas:

—¡Vamos, que 'l refresch no ha sigut gran cosa!

—Encara... ha pogut anar. ¡Ey! per mí.

—¡Ah! sí. Jo ho dich per las criaturas, que per ellas se fan los bateigs, per mi si que.... Estiga boneta.

L' ONCLE.

LA EDAT DEL MON.

Hi há qui assegura
Que el món es vell;

Jo 'l crech molt jove,
Molt jovenet.

Si 'l món fos avi,
Si edat tingués,
Daria provas
De enteniment;
Mes per desgracia
Son obrar es
Tot lo contrari
De 'l que ha de ser.
Ara á las caixas
Porta 'ls diners,
Pensant negoci
Ferhi exel·lent,
Y al altre dia
Lo pobre veu
Que es á la caixa
Tant quant tingué.
Ara lo tonto
Gasta en un plet
Molt més del doble
Del que pretent.

Y encara diuhen
Que 'l món es vell...

Molt sovint gasta
Més del que tè,
Detrás de falsos
Fingits plahers.
Passa las vetllas
En los cafés;
Lo joch, lo vici,
Sempre manté.
Cosas inútils
Omplen son temps,
Mentres en casa
Lo trist sofreix
Los mil disgustos
De la escassés.
Arma disputas
Ab sí mateix,
Dels uns y 'ls altres
Lo pobre reb.
De sí murmura,
De sí maleheix;
Al sol, ab sanya,
Treu sos drapets
Per ferne burla
D' aquet y aquell.
La amistat xiula,
Al amor vent,
Llensa lo propi
Ab gran menyspreu,
Y ansiós desitja
Lo que no tè.

¡Y encara diuhen
Que el món es vell!...

¿Per qué mal obra,
Si el obrar bè
Es lo mes fácil
Que se coneix?
¿Per qué abandona
Lo camí dret,
Y sens pensarhi
Lo tort segueix?
Perqué li falta
Bon tros de seny.

Perqué es molt jove,
molt jovenet.

L' AVI.

ESPECTACLES AMBULANTS.

Los espectacles ambulants han progressat d' una manera fabulosa.

Avans en Barcelona sols se veyá pels carrers, de quant en quant una que altra mona. Ara, las monas están en gran número, y sobre tot, que es lo més estrany, cap al tart.

També comensa á venir algun que altre ós. Los que 'l fan, tenen bona ocasió pera fer estudis. Parlo pels que no 'n son mestres.

Avans sols se coneixian los esmolets carregats ab las sevas molas al coll; pero ara tenim corrent per las plassas y carrers de la ciutat un esmolet dalt d' un cotxe. Aquet ha arreplegat mala época, perque es aquet un temps en que tothom va esmolat, sobre tot de las dents y las butxacas.

Un altre va també montat en un cotxe arrencant caixals y dents. Aquet déu pensar: ¡val ja que las dentaduras no serveixen, ¡quins gustos d' anar carregats! Pero aquet bon senyor s' equivoca, perque mentres hi ha vida hi ha *esperansa de menjar*.

No falta tampoch alguna *companyia de foras*, pero no hi ha mes que mirárselas per compénder que cada individu fa foras, es veritat, pero són foras de *flaqueza*.

D' orgas, se 'n troban á cada pas. Pels voltants de la Audiencia hi están en abundancia las *orgas de rahons*; y no parlo de las *orgas de gats*, perque 'n rodan per la nostra redacció. Fins hi ha subjecte que va *carregat d' orgas*.

Si afagim á tot aixó los cegos que corren, que són molts mes que 'ls que hi veuhen clar, no podrá menos de convenirse en que sembla mentida la manera com han progressat en Barcelona los espectacles ambulants.

LO DIDOT.

Lo PRADO CATALAN ha posat l' entrada á preu de café; á rael. No es mal pensat per tenir gent, perque aquí suman mes molts pochs que pochs molts.

En la pescateria de Snt. Joséph sembla que atentan contra la salubritat pública. Fòra bo que 's desplegués la cólera del Ajuntament sobre aquells peixaters, perque no fos cas que sobre nosaltres se desplegués un' altra classe de cólera.

¿Que no va á véurer *La dame blanche*? ¡Home, si que es estrany!

—Jo li diré; me varen dir que era música francesa, y com jo no entench res de francés, fòra inútil lo anar á gastarme quatre rals. ¡Mals aguanyats!

¿Quán hi han mes forats demunt de la terra?
—Després d' haver segat.

LA NIT DE SANT JOAN.

La noyeta.

¿Qui es que en la nit de sant Joan
Dorm com en las demás nits,
Si la gatzara, si 'ls crits
Dormir no li deixarán?
Pels carrers venen y van
Collas de gent divertida,
Y aquet canta, y aquell crida,
Y l' un balla, y l' altre riu,
Que essent una nit d' estiu
A péndrer fresca convida.

La noyeta está ab neguit
Per saber, com qui no es res,
Quin será dels dos ó tres
Que li parlan, son marit.
Y en punt de la mitja nit
Se 'n va ab ells cap al terrat
Per la lluna il·luminat;
Tira á un vas un robell d' ou,
Y per dintre 'l vas se mou
Lo seu marit destinat.

LA NIT DE SANT JOAN.

La criada.

La criada també en tal nit
Procura ab afany saber
Si 'l marit que li ha de ser
Será gran ó bè petit.
Y en conta d' anar al llit
Las dotze esperant s' altera,
Perque es l' hora verdadera
De saber las prediccions;
Y axis devant dels fogons
Ab l' ou á la ma, s' espera.

Quant las dotze están tocant
Deixa l' ou dins la galleda
Y allí contemplant se queda
Quin marit li está esperant.
Ella tè mes d' un galant
Perque gasta bon color
Y vesteix d' alló millor;
Pero al poch d' haber guaytat
Li surt son sómit daurat;
Li surt lo també major.

Hem vist un nou periódich catalá titulat «Lo embustero» ¡Quí no llejirá mentidas per dos quartos! ¡¡Quín modo de rebaixar la abogacia!!.

Al NOY DE LA MARE li envian continuament noticias y mes noticias de las que no 'n vol donar compte. Totas venen á dir lo mateix: si alguns directors de societats han admés paperots bruts en pago de certs dividendos; si alguns fan caducar las accions que sols tenen desembolsat lo deu per cent, mentras las altres han pagat lo cent per cent; si certas informalitats de alguns llibres produhirán aquest ó aquell resultat.

Tots los que 'ns dónan aquestas noticias, sembla que estan molt cremats, pero á nosaltres ¿qué se 'ns ne dóna que hi haigi gent que vulguia saber quín es lo camí de presiri? Ab la justicia se las haurán, que nosaltres no 'n volem saber res.

Aquet dia LO NOY DE LA MARE va trobar demunt de la taula un tomet de poesías que ab lo títol de FLORS BOSCANAS ha publicat D. Francisco de Mas y Otzet. Va ferse llegir alguna d' aquellas composicions per l' avi, y va mostrar que li agradavan molt, per senzillas unas, per vigorosas altres, y totes per l' amor patri que respiran. Senyor Mas, donchs: li traspassem la rialleta que LO NOY va fer al olorar lo seu bonich pom de *Flors boscanas*.

En Copinyas ja té la barraca provehida de tovallolas, calçotets y demás prenas y mobles que 'ls banyistas necessitian.

La calor ja comensa á apretar de valent, que no és mal auguri per la barraca: ara sols falta que 'ls *tiburons* no 'ns vinguan á aixafar la guitarra

¡Dimontri de bestias! ¡Tothom busca la habitació gran, y ells se 'n van del mar gran!

En la poesia del número passat «A Mendez Nuñez» de D. F. Camprodon, diu: «tu andar bizarro» y déu llegirse «tu ardor bizarro.»

EPÍGRAMAS.

—¡Pero com roba 'l meu sastre
Es cosa que á tothom pasma!
—¿Y vol dir que es cosa pública?
—¡Lo robar!! Cosa privada.

—Sentirá dir á tothom
Que té molt mal nom en Joan.
—A mí no 'm convencerán,
Que Joan, per mí, es un bon nom.

FABULA DEL NOY.

Amonestant don Pere á un seu parent
D' un cop de puny quedá sense cap dent.

Las AMONESTACIONES
Son molt fatals en molts ocasions.

LO MESTRE.

Varem portar al Noy á véurer «La dame blanche;» y si bè entent en música, molt mes que la major part dels que prenent lo teatro per una plassa de toros, s' entenen á xiular lo que 'ls passa pel cap, no 's créu entendri lo que deuria pera fer una crítica formal de l' obra de Boieldieu. No obstant aixó, LO NOY va surtir molt alegre del Camps Eliseos, no sols per haber sentit bons trossos de música, sino també perque aquesta es nova, ben entesa per l' orquesta y pels cantants, y... en fi perque no mes costa quatre ralets lo passar tres horas recreyantse 'ls oïdos en un paratje lo més apropiat per funcions d' estiu.

«El consejo de guerra» va tenir un éxit satisfactori la vigilia de sant Pere, en lo teatro dels Camps. Lo mestre Balart, autor de la música, va ser cridat á la escena, y va ferse repetir la marxa final del primer acte. Lo senyor Allú diu lo seu paper ab molta sal, y va tenir constantment al públich ab la mitja rialleta.

Avuy es lo dia destinat per repartir los premis de la Exposició de Bellas arts y dels alumnos de la academia.

Cada qual s' emportará lo seu merescut, menos lo jurat. Es dir; en la opinió pública també se l' emporta.

—Aquí ve un pobre, D. Ventura. ¡Vaja, que se li presenta una bona acció!

—¡¡BONA ACCIÓ!! També deyan que ho eran las que tinch d' una Societat de crédito, y no se cóm desempallegarmen.

SIMILS SANTJOANISTAS.

¿En qué se sembla la nit de sant Joan á Quevedo?

—En que es de broma.

¿En qué se sembla la mateixa nit á una batalla?

—En que s' hi fan focs.

¿En qué se semblan los focs d' aquesta nit á una barrera de plassa de toros?

—En que se saltan.

¿En qué se sembla sant Joan á un bon advocat?

—En que es patró de molts.

REFRA IL-LUSTRAT.

En lo próxim número donarem la sol-lució.

Sol-lució á la xaradeta del número anterior.

Ca-lla-o.

Sol-lució al geroglífich.

¡Gloria á la esquadra espanyola!

XARADETAS.

I.

Lo primer brama,
Lo dos aborda.
Tota moneda
Lo meu tot porta.

II.

Se menja 'l primer
Ab segon se beu.
Casi sempre es deu
Lo que no es enter.

GEROGLIFICH.

En lo próxim número donarem las sol-lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona. 1866.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia,
Pasatge de Escudillers, número 4.